

KUBÍKŮV *kouzelný* KALENDÁŘ

FRAGMENT

Ladislava Horová

ilustrovala Patricie Koubková

Kubíkův kouzelný kalendář

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ladislava Horová
Kubíkův kouzelný kalendář – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KUBÍKŮV *kouzelný* KALENDÁŘ

Napsala Ladislava Horová
Ilustrovala Patricie Koubská

FRAGMENT

Text © Ladislava Horová, 2018
Illustrations © Patricie Koubská, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-253-3888-9 (1. vydání, 2018)
ISBN e-knihy 978-80-253-3955-8 (1. zveřejnění, 2018)

LEDEN

Je po Vánocích.

Kubík sedí ve svém pokoji plném hraček jako hromádka neštěstí. Ať dumá, jak dumá, nemůže to pochopit. Rád by si hrál s tatínkem, ale ten zase nemá čas. Kubík dneska nešel do školky. Teď ho to mrzí. Klučina má času habaděj, klidně by se s tatínkem rozdělil. Mohli by spolu hrát stolní fotbal nebo Člověče, nezlob se! a Kuba by se možná nezlobil, ani kdyby prohrál. Jen kdyby si tatínek udělal aspoň malý kousek času. Ale on sedí u svého počítače a píše něco důležitého. Ani maminka nemůže s Kubíkem skotačit. Pracuje v nemocnici. Hned ráno zazvonil telefon, maminka nasedla do auta a už byla pryč. Nějaký pacient asi potřeboval její pomoc. Ach jo.

„Proč jsi tak smutný?“ ozve se z druhého konce pokoje.

Klučina se rozhlíží, div že mu oči nevypadnou, ale nic zvláštního nevidí. To jsou věci...

„Kubíku, kuk, tady na stěně, tak už se na mě konečně podívej!“

Kuba popojde blíž, aby se přesvědčil, že se mu to nezdá.

„Jak to, že mluvíš? Jsi přece můj nový kalendář.“

„Jsem tvůj kalendář a už se na to nemohu déle dívat. Chtěl jsem si zakrýt oči, ale copak to jde? Celé dny tu jen sedíš a přemýšlíš. Ty si máš hrát a být veselý!“

„Já bych si hrál, kdybych měl s kým,“ povzdechl si klučina.

„Hm, všiml jsem si. Víš co? Nejdřív se teple oblékni a potom mi vytrhni list. Doufám, že víš, který je měsíc?“

„No, asi... leden?“ zkouší to Kuba.

„Správně, Kubíku, je leden, jak má být, a ty už máš čepici, šálu i rukavice. Líbíš se mi!

A ještě něco. Až se budeš chtít vrátit zpátky domů, stačí pohladit lístek, který jsi mi před chvilkou vytrhl. Máš ho v kapse?“

Kuba kontroluje obsah kapes a tváří se spokojeně.

Má tam vše potřebné. Kapesník, hopík, autíčko i papírový lístek z kalendáře.

Lehce se ho dotýká teplou rukavicí a nestačí se divit.

Nos má během chvilky poštipaný od mrazu, na jeho čepici usedají velké sněhové vločky a okolo sviští z kopce sánky s dětmi.

„Ale jak je tohle možné?“

Kubík je sice překvapený, ale ne na dlouho. Moc dobře poznává malé sánkaře. Vždyť jsou to děti z jeho školky. Matěj, Míša, Anička, Davídek, Tedík... a mávají právě na Kubu.

„Kubíku, ahoj! Nestůj tam a pojď jezdit!“ volají jeden přes druhého.

Kuba už neváhá ani chvíličku. Najednou mu není ani trochu divné, že svírá v ruce provázek krásných červených bobů. Nasedá a tradá dolů. Sníh je měkký jako peřina. Kubíkova babička s oblibou říkává: „Hodně sněhu v lednu, hodně hřibů v srpnu!“

„Tak co, Kubo? Nasnídal ses pořádně? Čeká nás plno práce... Než bude svačina, postavíme obřího sněhuláka!“

Kuba přemýšlí, co měl ráno k snídani.

„Už vím, koblížek a kakao jsem měl. Byla to dobrota. Ale co tady vlastně všichni děláte?“ diví se Kuba.

Děti po sobě pokukují a usmívají se. Je jim sice trochu líto, že na ně maminka s tatínkem neměli čas, ale...

„Dostali jsme od Ježíška nový kalendář, víš?“ spustí Anička jako o závod.

„A ten umí, kamaráde, divy. Představ si...“ pokračuje Jirka a pokračoval by rád i dál, kdyby mu Kubík neskočil do řeči.

„Ale já to přece vím. Jinak bych tady s vámi nebyl!“ směje se Kuba a přidávají se i Míša s Aničkou a Jirka s Tomášem. Chechtají se tam jeden víc než druhý a chechtali by se možná doteď, kdyby Anička něco nezaslechla.

„Pssst! Tiše, poslouchajte chvílku.“

Děti si vyhrnují čepice nad uši a opravdu – kousek od nich stojí domeček a v něm si někdo vesele zpívá.

JSME SKŘÍTKOVÉ DENÍČCI A VAŘÍME VÁM DOBRÝ DEN,
OSLADÍME, ZAMÍCHÁME, KAŽDÝ BUDE SPOKOJEN.

RÁNO DOBROU SNÍDANI A DOPOLEDNE SVAČINKU,
V POLEDNE SE NAOBĚDVEJ, PAK SI LEHNI CHVILINKU.

ODPOLEDNE PO SVAČINCE PŮJDEME SI SPOLU HRÁT,
VEČER POBĚŽ NA VEČEŘI, DOBROU NOC, UŽ PŮJDEM SPÁT.

RAŇÁSEK A DOPOLŇÁSEK S POLEDŇÁSKEM RAZ, DVA, TŘI,
ODPOLŇÁSEK S VEČERNÁSKEM, NIKDO ZLÝ NÁS NESPATŘÍ.

Jak to, že si ho děti nevšimly dříve? Pomalu se blíží k podivnému domku, ale nikdo se neodvažuje zaťukat.

„Mám zaklepat?“ ptá se Kubík nejistě ostatních dětí.

„Nééé... Jóóó...!“ navádějí ho kamarádi, takže zůstává jen na Kubovi, jak se rozhodne.

Kuba lehce zaklepe a čeká, co se bude dít. Zelená dvířka domečku se otevřou právě tak akorát, aby se do mezery vešlo pět zvědavých hlaviček.

„Co se děje?“

„Kdo to je?“

„Co tu chtějí?“

„Jéminkote!“

„Pozdravit, to neumějí?“

Děti podivné panáčky pozdravily a hned jim vyprávějí a vyprávějí... Štěstí, že Poledňásek nezapomněl svůj kastrůlek hlídat. To by bylo nadělení, připálit oběd. Skřítkové dětem dovolili, aby jim pomohly míchat DOBRÝ DEN.

Děti míchají oběd, svačinu i večeři, ale to už bylo na Večernáška vážně moc. Je zvyklý na svůj klid a z toho dětského štěbetaní má svoji malou hlavičku docela zamotanou. Zabubnuje prstíky o poklici a povídá: „Večeře je zamíchaná. Děkujeme vám, děti, za pomoc, ale teď už sypte domů! Copak to se sluší, toulat se samy jen tak po večerech?“

Děti si pro samou zábavu ani nevšimly, jak den rychle utekl. Mile se rozloučily se všemi pěti skřítky a vyšly z chaloupky. Venku už je tma jako v pytli. To víte, v lednu se stmívá brzy.

Kamarádi si zamávali a každý vytáhl z kapsy pomačkaný lístek papíru. *Stačí malé pohlazení.*

Kubík sedí ve svém pokoji. Nos ho ještě trochu zebe, ale ani nemuká. Za chvíli přichází do pokojíku tatínek.

„Je čas na večeři. Dneska sis, Kubíku, krásně hrál. To je těmi novými hračkami, vid'? Celý den jsem o tobě ani nevěděl a určitě už máš hlad jako vlk. Stejně jako já. Pro samou práci jsem zapomněl na oběd, můžeš mi to prominout?“

Klučina skáče tatínkovi do náruče
a nechává se odnést ke stolu. Cítí, že je
hodně unavený, a dobře ví, že za to
nemohou nové hračky, ale jeho noví
kamarádi skřítkové.

CELÝ DEN

DOBŘE RÁNO, COPAK SE TI
V NOCI ZDÁLO?
PROTÁHNI SE, SLUNÍČKO SE
POUSMÁLO.

ZEPTEJ SE HO, ZNÁ-LI SKŘÍTKA
RAŇÁSKA,
PŘES POHÁDKU VEDE HEZKÁ
PROCHÁZKA,
DOBŘE RÁNO, COPAK SE TI V NOCI ZDÁLO?

DOPOLEDNE MÁME SPOLU HODNĚ PLÁNŮ.
HÁZET S MÍČEM NEBO LÉTAT V AEROPLÁNU.

DOPOLŇÁSEK SE S NÁMI RÁD PROLETÍ,
ZAMÁVÁ TI JEDNOU, DVAKRÁT, POTŘETÍ,
DOPOLEDNE MÁME SPOLU HODNĚ PLÁNŮ.

V POLEDNE SI POD KOTLÍKEM ZATOPÍME.
LŽÍCI, PŘÍBOR, ZA CHVÍLI UŽ OBĚD JÍME.

POLEDŇÁSEK PŘIJME NAŠE POZVÁNÍ,
DOBROU CHUŤ – MY DĚKUJEME ZA PŘÁNÍ,
V POLEDNE SI POD KOTLÍKEM ZATOPÍME.

ODPOLEDNE PŮJDEME VEN,
POJĎTE S NÁMI,
NA LEDĚ SE PROJEDEME S HOKEJKAMI.

ODPOLNÁSEK HOKEJ PRVNĚ UVIDÍ,
KOUKEJTE, JAK LÍBÍ SE MU U LIDÍ,
ODPOLEDNE PŮJDEME VEN,
POJĎTE S NÁMI.

VEČER SÁZÍ ZLATÉ HVĚZDY NA OBLOHU.
MEDVĚD LÍNĚ ZAVRTÁ SE DO BRLOHU.

VEČERNÁSEK DOBRÝ VEČER DOMÍCHÁ,
PAK UŽ TAKÉ DO POSTELE POSPÍCHÁ.
VEČER SÁZÍ ZLATÉ HVĚZDY NA OBLOHU.

CELÝ DEN BYL HEZKÝ, TEĎ UŽ VŠICHNI SPÍME,
ZÍTRA ZASE NAŠE SKŘÍTKY NAVŠTÍVÍME.

A JESTLI NE ZÍTRA? NO TAK BRZIČKO,
SKŘÍTKOVÉ NÁS PŘIVÍTAJÍ PÍSNIČKOU.
CELÝ DEN BYL HEZKÝ, TEĎ UŽ VŠICHNI SPÍME.

ÚNOR

Konečně je tu nový měsíc. Kubík se protahuje v posteli. Dneska se zdá mamince mnohem čipernější nežli jindy.

„Klidně spinkej, nikam přece nemusíme, když je sobota,“ usmívá se maminka a hladí chlapečka po rozčuchaných vlasech.

„Budu si hrát,“ odpovídá klučina při nazouvání bačkorek. Těší se, že hned po snídani otočí další list ve svém kalendáři. Vlastně by nejraději ani nesnídal. Nemůže se dočkat. Asi je ještě brzy, protože venku je zatím šero. Maminka rozsvěcuje světlo v koupelně a už si spolu čistí zoubky. Každé ráno si broukají písničku. Kubík nějakou vymyslí a hned jak ji maminka pozná, přidá se k němu. Tak mohou jejich sousedé každé ráno poslouchat Holka modrooká, Travička zelená nebo Já do lesa nepojedu.

Je to legrace, broukat si a přitom mít pusy plnou pěnové pasty. Večer to dělají právě tak. Kubík jednou o téhle zábavě vyprávěl panu zubaři. Ten se tak smál, že to bylo slyšet až do čekárny.

„Copak asi dělá Raňásek?“ přemýšlí klučina.

